

Hồi 16

Huyết Chiến Huỳnh Sơn Tử Hoàn Sinh

Sắc mặt của Tư Mã Thanh Nguyên rất khó xem, với giọng nói lạnh lùng:
- Vậy có nghĩa là hai chữ Thiên Ma xuất phát từ tệt phái?
Nhạc Hạc:
- Không sai !

Tư Mã Thanh Nguyên cười lạnh lùng:

- Nhưng lão phu đã nói với người, trước người không có ai đi vào tệt phái cả.

Nhạc Hạc:

- E rằng không phải là không có, mà quý phái không thừa nhận mà thôi.

Tư Mã Thanh Nguyên lại vỗ mạnh lên bàn, giận quát:

- Tiểu tử nói bậy nếu người muốn ghép tội danh sát hại Ngũ lão cho tệt phái, lão phu không thể tha người được.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

- Tại hạ nói bậy hay là quý phái xảo biện, trong lòng phó Chưởng môn phải rõ chứ?

Tư Mã Thanh Nguyên đứng bật dậy, đôi mắt phát ra vẻ giận dữ nhìn thẳng vào hấn không nói một lời, hình như định động thủ.

Nhạc Hạc vẫn cười lạnh lùng, ngồi im bất động.

Tư Mã Thanh Nguyên giận dữ, nhìn hấn một hồi lâu rồi mở miệng nói từng tiếng một:

- Tiểu tử, người sát hại tân Chưởng môn của bốn phái, hôm nay lại muốn vu khống Huỳnh Sơn phái của ta, chẳng lẽ người nghĩ rằng phái Huỳnh Sơn dễ ăn hiếp lắm sao?

Nhạc Hạc:

- Nếu phó Chuởng môn nghĩ rằng tại hạ vu khống quý phái, hãy cùng tại hạ đến Bạch Hạc sơn trang một chuyến, gặp Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa để hỏi rõ trắng đen.

Tư Mã Thanh Nguyên:

- Tên tiểu tử kia, phái Bạch Hạc đã cho người lợi ích gì ?

Nhạc Hạc:

- Phó Chuởng môn nói như vậy là ý gì ?

Tư Mã Thanh Nguyên:

- Chắc chắn phái Bạch Hạc đã cho người nhiều điều lợi cho nên người mới chịu thông đồng với họ để vu khống phái Huỳnh Sơn, có đúng không?

Nhạc Hạc đứng dậy:

- Chúng ta không cần bàn thêm nữa, phải đến gặp nhau ở Ngũ lão hội thôi.

Dứt lời cất bước định đi.

- Khoan đã !

Một bóng người xuất hiện trước cửa.

Người này chính là người kế vị Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu, nhậm chức Chuởng môn phái Huỳnh Sơn, Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng.

Hắn đứng sững trước cửa thần sắc rất nghiêm nghị.

Nhạc Hạc dừng bước, cười lạnh lùng:

- Liêu Chuởng môn muốn giữ tại hạ lại à ?

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng lạnh lùng:

- Những gì người nói lúc nãy lão phu đã nghe rất rõ ràng, lão phu phái người xuống chân núi để tìm con ngựa đó, người hãy ngồi đợi một lát đi.

Nhạc Hạc:

- Con ngựa đó còn hay không, đã không cần thiết nữa.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng trầm giọng :

- Không, điều đó rất cần thiết nếu như quả thật có một con ngựa ở đó thì chúng tỏ rằng những lời người nói là sự thật cũng có nghĩa là người không hề thông đồng với phái Bạch Hạc, mà chỉ là đã trúng kế của người khác mà thôi, nhưng nếu không thấy con ngựa đó thì chúng tỏ người đã đặt điều vu khống.

Nhạc Hạc:

- Chưởng môn đã nói sai rồi, nếu như ai hạ cố ý vu khống quý phái, tại hạ có thể bố trí sẵn một con ngựa ở đó mà.

Ngưng một lát rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Ta biết một lát nữa môn hạ của quý phái về đây báo cáo chắc chắn bảo rằng không thấy con ngựa !

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng:

- Cách nhìn của lão phu lại khác. Nếu Chu tổng tiêu đầu kia cố ý giá họa cho bốn phái, chắc hẳn sẽ giữ con ngựa lại để người nghĩ rằng người của hắn vẫn còn trong sơn trang của bốn phái.

Nhạc Hạc:

- Có người sẽ dắt con ngựa đi.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng:

- Ai ?

Nhạc Hạc:

- Môn hạ của quý phái.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng nói với giọng giận dữ, làm người nghe khiếp sợ:

- Tiểu tử, nếu lão phu không nghĩ tình người thù cha chưa trả, sẽ lập tức giết người.

Nhạc Hạc cười:

- Hừ ! Tại hạ đã xem thường việc sống chết, nếu Chưởng môn tin rằng có thể thu xếp với Ngũ lão hội, thì cứ ra tay đi.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng cười ha hả:

- Lát nữa nếu môn đồ của bốn phái về báo cáo rằng dưới chân núi không có ngựa, thì người muốn xuống núi cũng không dễ.

Nhạc Hạc không tranh cãi nữa, ngồi xuống chỗ cũ.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng cũng ngồi vào trong sảnh với giọng lạnh lùng tiếp:

- Cho người biết thêm một điều, vị Cảnh cô nương đi cùng với người đã được lão phu mời vào trong trang rồi.

Nhạc Hạc nghe được, liền lo lắng đứng dậy:

- Nàng không liên quan đến việc Ngũ lão gặp nạn và Ngũ lão hội đã ra lệnh phóng thích nàng. Liêu Chưởng môn lại bắt nàng để làm gì ?

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng chậm rãi:

- Lão phu không sát hại nàng đâu, người cứ yên chí.

Nhạc Hạc giận dữ:

- Lão không có lý do gì để bắt nàng.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng:

- Vì muốn hiểu rõ sự thật, tạm thời đành phải để nàng chịu cực một chút, chỉ cần người không trốn, lão phu bảo đảm rằng nàng sẽ không bị tổn thương.

Nhạc Hạc cắn răng:

- Liêu Chưởng môn, xem ra lão cũng khá ngang ngược.

Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng:

- Đúng vậy, khi lão phu nổi nóng thì có thể làm bất cứ việc gì.

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy vì muốn lên ngôi Chưởng môn, cả Ngũ lão cùng dám giết hại, còn việc gì mà lão không dám làm.

Liêu Bảo Tùng trừng mắt quát lớn:

- Được, dù có đắc tội với Ngũ lão hội, hôm nay lão phu cũng không thể tha mạng người ?

Tiếng quát chưa dứt đã phóng mình định ra tay.

Tư Mã Thanh Nguyên kéo lão lại:

- Chưởng môn hãy khoan ra tay, họ đã trở về rồi.

Tiếng họ " mà hắn nói là chỉ năm người thanh niên, năm thanh niên này giữa lúc Liêu Bảo Tùng định ra tay đã đến trước cửa đại sảnh.

Liêu Bảo Tùng đành nén cơn giận, tức tối ngồi xuống:

- Vào đây!

Năm thanh niên liền đồng loạt bước vào đại sảnh.

Liêu Bảo Tùng:

- Có tìm được không?

Một thanh niên bước tới cung kính:

- Không có, đệ tử đã tìm khắp cánh rừng ở chân núi, không hề phát hiện con ma nào cả.

Liêu Bảo Tùng:

- Đã lục soát kỹ chưa?

Người thanh niên:

- Đã tìm kiếm rất kỹ.

Liêu Bảo Tùng quay đầu nhìn Nhạc Hạc:

- Hừ ! Quả nhiên người đã đặt điều.

Nhạc Hạc:

- Nếu Chưởng môn chịu xuống núi xem xét, tại hạ có thể chỉ cho Chưởng môn xem những dấu chân ngựa.

Liêu Bảo Tùng:

- Không cần, hôm nay người đến đây rõ ràng đã thông đồng với người khác, có ý vu khống bốn phái, bây giờ người mau thành thật khai ra nếu không khó mà toàn mạng.

Nhạc Hạc:

- Liêu Chưởng môn không thừa nhận Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đã đến quý phái ?

Liêu Bảo Tùng:

- Đúng vậy !

Nhạc Hạc:

- Nhứt Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa của phái Bạch Hạc là một nhân chứng. Liêu Chưởng môn có dám cùng tại hạ đến tìm Chu Trung Hòa để đối chứng không?

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng:

- Ha ha! Đối chứng? Người tưởng lão phu không biết sao? Người đã thông đồng với phái Bạch Hạc!

Nhạc Hạc cùng cười lạnh lùng:

- Ta đã đoán trước lão sẽ nói như vậy, cho lão biết hôm nay trừ phi lão giết chết bọn ta, nếu không thì đừng hòng che giấu những tội ác.

Liêu Bảo Tùng quay lưng bước ra ngoài sảnh:

- Người ra đây !

Nhạc Hạc không hề sợ hãi cất bước ra theo.

Tư Mã Thanh Nguyên và năm người thanh niên cùng bước theo sau, tám người đồng loạt ra khỏi đại sảnh, đến một khoảng sân luyện võ.

Liêu Bảo Tùng bước đến giữa sân rồi dừng lại, quay lại đối mặt với Nhạc Hạc lạnh lùng:

- Người suy nghĩ cho kỹ, nếu không thì nơi đây là nơi người bỏ mạng.

Nhạc Hạc bình tĩnh:

- Ta biết rằng một khi lộ bỏ mặt nạ của một người nào đó sẽ dẫn đến sát thân chi họa, nếu Liêu Chưởng môn muốn lấy mạng của ta, xin mời ra tay.

Liêu Bảo Tùng cười:

- Người quả thật muốn chết?

Nhạc Hạc:

- Hôm nay ai sẽ bỏ mạng tại đây cũng khó mà đoán trước.

Liêu Bảo Tùng cởi trường bào ra chuẩn bị ra tay.

Tư Mã Thanh Nguyên hình như không tán thành Chưởng môn của bốn phái giao đấu với một võ lâm văn bối, liền nháy mắt ra hiệu với năm người thanh niên đứng cạnh, bảo họ thay thế Chưởng môn giao đấu với Nhạc Hạc.

Một thanh niên liền bước ra đến trước mặt Liêu Bảo Tùng:

- Thưa Chưởng môn, giết gà đâu cần đến dao mổ bò, tên tiểu tử này để đệ tử ra tay thì được rồi.

Liêu Bảo Tùng cũng biết rằng lão đường đường là Chưởng môn của một phái, không tiện giao đấu với Nhạc Hạc liền gạt đầu:

- Được, hãy thay ta lấy thủ cấp của hắn.

Người thanh niên vâng một tiếng, liền quay lưng đứng đối mặt với Nhạc Hạc rồi rút thanh trường kiếm ra bằng một động tác rất điệu nghệ, bước tới vài bước:

- Tiểu tử hãy rút kiếm của người ra đi ?

Nhạc Hạc không thèm nhìn hắn, mỉm cười nói với Liêu Bảo Tùng:

- Liêu Chương môn, quý phái tự cho là danh môn chính phái tại sao hành động lại tàn bạo như vậy?

Liêu Bảo Tùng cười hiểm ác:

- Người muốn Thiên Ma không tàn bạo, không thấy quá đáng sao?

Nhạc Hạc:

- Hãy thả Cảnh cô nương sau đó chúng ta tử chiến với nhau.

Liêu Bảo Tùng:

- Không, muốn cứu Cảnh Huệ Khanh cần phải dựa vào thanh kiếm của người.

Nhạc Hạc:

- Vậy hãy nói cho rõ ràng, nếu ta có đả thương môn hạ của lão, lão chỉ được tìm ta mà thanh toán không được đụng đến nàng, lão dám hứa với ta điều này không ?

Liêu Bảo Tùng:

- Được !

Nhạc Hạc:

- Nếu như lão làm trái với lời hứa thì lão là con lừa.

Vẻ mặt của Liêu Bảo Tùng giận dữ quát lớn:

- Tiểu tử người nói hết chưa?

Nhạc Hạc cười :

- Hết rồi.

Tâm nhìn của hắn quay sang khuôn mặt của người thanh niên, vẫn mỉm cười:

- Người có thể ra tay rồi.

Người thanh niên thần sắc nghiêm nghị nói:

- Ta đang chờ người rút kiếm.

Nhạc Hạc:

- Vẫn chưa phải lúc.

Người thanh niên nhíu mày:

- Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc:

- Người chưa đủ tư cách so kiếm với ta.

Người thanh niên giận dữ tra kiếm vào vỏ ném xuống dưới đất:

- Kiếm của ta cũng không giết người ta không, vậy chúng ta hãy giao đấu bằng tay không đi !

Vừa dứt lời người đã nhảy lên, phóng tới vài thước, tay trái vươn ra, nhắm ngay đôi mắt của Nhạc Hạc chỉ với hai ngón tay.

Thủ pháp nhanh nhẹn phi thường, không hổ danh là đệ tử của danh môn chánh phái.

Nhưng Nhạc Hạc biết được chiêu thức này của hắn chỉ là hư chiêu để đánh lạc sự chú ý của đối phương nên đứng yên bất động, không tránh né cũng không trả đòn.

Người thanh niên điểm ra hai ngón tay quả thật là để làm rối loạn thần trí của đối phương. Hắn định chờ lúc Nhạc Hạc né tránh hay trả đòn rồi thừa cơ tung ra đòn thật hầu giáng cho Nhạc Hạc một đòn trí mạng, nhưng thấy Nhạc Hạc đứng yên bất động nên ngược lại biến đi chủ ý, liền quyết định biến hư thành thật, chân lực dồn vào hai ngón tay, nhắm thẳng vào đôi mắt của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc đợi đến khi hai ngón tay của hắn đến thật gần, đột nhiên giơ tay phải lên, nắm cổ tay của hắn lại rồi dùng sức quay một cái, buộc hắn phải quay lưng lại giở chân phải lên, quát:

- Cút !

Người thanh niên bị đập một cái, cả thân hình liền bay khỏi mặt đất, rớt ra ngoài ba trượng.

Nhạc Hạc không dám đả thương hắn vì nghĩ rằng Cảnh Huệ Khanh đang nắm trong tay đối phương nếu như hắn ra tay quá nặng, trong cơn nóng giận đối phương có thể làm hại đến Cảnh Huệ Khanh để hả giận.

Nhưng hắn vừa ra tay đã đánh bại người thanh niên làm cho Liêu Bảo Tùng và Tư Mã Thanh Nguyên cảm thấy xấu hổ, Tư Mã Thanh Nguyên nhú mày liền bước ra:

- Tiểu tử này quả nhiên không đơn giản để lão phu tiếp người vài chiêu xem sao...

Một thanh niên khác liền nhanh chân bước ra, chấp tay nói với Tư Mã Thanh Nguyên:

- Bẩm phó Chủrg môn có thể để đệ tử lãnh giáo hắn vài chiêu không?

Tư Mã Thanh Nguyên hơi ngập ngừng, cuối cùng gật đầu:

- Cũng được, nhưng chớ nên khinh địch.

Người thanh niên này liền rút kiếm ra hướng về phía Nhạc Hạc bước tới ba thước, bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, quả thật ngươi không rút kiếm?

Nhạc Hạc thấy thái độ của hắn bình tĩnh, không nóng giận, liền mỉm cười:

- Xem ra các hạ kiên cường hơn vị huynh đài lúc nãy, nhưng muốn ta rút kiếm vẫn chưa đủ tư cách.

Người thanh niên này rất tỉnh táo, nghe được những lời ngạo mạn như vậy, vẫn không hề nóng giận, bình tĩnh cười:

- Nếu như vậy tại hạ xin thất lễ.

"Vụt" một tiếng, thanh trường kiếm vung ra, chém ngang lưng Nhạc Hạc.

Chiêu kiếm này rất bình thường nhưng lại là một chiêu thức mà bất cứ vị cao thủ nào cũng không dám xem thường.

Nhạc Hạc biết rằng "Huỳnh Sơn tam thập lục kiếm" của phái Huỳnh Sơn là kiếm pháp thượng thừa nhất của đương kim võ lâm, nên cũng không dám khinh địch, liền xoay chuyển thân hình phóng về phía bên trái, sau đó tay phải đột nhiên xuất kích nhắm vào cổ tay của đối phương.

Lúc tay phải đến gần cổ của đối phương, cùng chính là lúc chiêu thức của đối phương vận dụng đến chỗ già nhất.

Người thanh niên khá ngạc nhiên khi thấy thân pháp né tránh của hắn và càng ngạc nhiên hơn khi thấy sự nhanh nhẹn trong chiêu thức của hắn liền vội vàng lui người lại để tránh, nhưng không ngờ tuy tránh được đòn nhưng không biết tại sao lưng lại trúng một cước, tức thời cả thân hình bay khỏi mặt đất văng ra xa.

Nhạc Hạc không ra tay tiếp, lui lại vài bước cười giòn giã:

- Liêu Bảo Tùng, lão muốn giữ ta lại, nên phái những kẻ giỏi hơn !

Thì ra sau khi Liêu Bảo Tùng dẫn hắn đến sân luyện võ, người của phái Huỳnh Sơn đã xuất hiện rất đông vây chung quanh để xem trận chiến có đến hơn hai trăm người, vây kín cả sân luyện võ.

Nhạc Hạc thốt ra những lời ngạo mạn như vậy là muốn chọc giận để vài cao thủ của phái Huỳnh Sơn không nhịn được mà bước ra, để hắn ra tay khống chế thị uy hầu giải cứu Cảnh Huệ Khanh.

Quả nhiên hấn vừa dứt lời liền có một người quát lớn một tiếng phóng mình vào giữa sân:

- Tiểu tử kia đừng đắc ý, ta đến đây để lãnh giáo ngươi đây !

Người này tuổi khoảng ngũ tuần, mặt mũi thô kệch, thân khỏe như trâu, nhìn mà phát sợ.

Nhạc Hạc không hề sợ hãi, bình tĩnh cười:

- Rất tốt, xin cho biết quý tánh đại danh?

Người vừa đến phát ra một giọng nói như sấm sét:

- Huỳnh Sơn nhất hổ Trương Mãnh !

Nhạc Hạc từng mai phục ở phái Bạch Hạc hơn một năm, nên có biết sơ qua về một số cao thủ của bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn và Thanh Liên bây giờ nghe đối phương báo lên danh hiệu, trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ:

- Gã này quả thật là một trong những cao thủ của phái Huỳnh Sơn, để ta đánh bại hấn trước đã.

Nghĩ xong liền chấp tay thi lễ :

- Thì ra là Huỳnh Sơn nhất hổ nổi danh trong chốn võ lâm. Ngưỡng mộ ! Ngưỡng mộ!

Huỳnh Sơn nhất hổ Trương Mãnh trừng trừng đôi mắt quát lớn:

- Đừng nói làm nhảm, xuất chiêu đi ?

Nhạc Hạc mỉm cười:

- Tiếp chiêu !

Dứt lời người đã bay tới, chân trái bước tới, tay phải nhắm vào ngực đối phương.

Huỳnh Sơn nhất hổ hét lên :

- Khá lắm!

Cánh tay trái lông lá của hấn liền đưa lên gạt đỡ một chưởng của Nhạc Hạc, tay phải đồng thời nhanh chóng ra đòn nhắm thẳng vào yết hầu của Nhạc Hạc.

Chiêu thức vững vàng mạnh mẽ quả thật không phải tầm thường !

Nhạc Hạc lắc đầu sang một bên, thân hình lựa thế quay nửa vòng, chân trái đá ngang một cước tỏ ra không hề kém thế.

Bề ngoài của Huỳnh Sơn nhất hổ tuy thô lỗ, nhưng phản ứng không hề chậm chạp, liền co chân trái lên gạt chân trái của hắn ra, rồi lấy răng trả răng, dựa thế duỗi thẳng chân trái nhắm thẳng vào đờn điền của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc cười ha hả, tay trái hạ xuống gạt chân trái của hắn rồi thừa cơ tiến tới một bước, dùng chỉ điểm vào Khí Hải huyết của hắn.

Tuyệt học gia quyền của hắn tuy xung hùng võ lâm bằng kiếm pháp, nhưng những võ công khác cũng rất cao minh, lại thêm võ công của Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Bá Công truyền dạy trong mấy năm nên võ nghệ của hắn vừa rộng vừa tinh, những võ lâm cao thủ thông thường không thể nào so sánh được.

Một chỉ của hắn vừa điểm ra, cả thời cơ và bộ vị đều rất chính xác khiến Huỳnh Sơn nhất hổ nhất thời lúng túng tay chân, vừa định thoái lui thì Khí Hải huyết đã bị điểm trúng, liền la lên một tiếng, ngửa mặt ngã xuống.

Khí Hải huyết nằm ở dưới rún một tấc rưỡi của thân người, là nguồn sinh tinh của đàn ông, nếu bị đánh trúng bằng thủ pháp mạnh sẽ chết trong vòng ba ngày, nên sau khi Huỳnh Sơn nhất hổ ngã xuống liền, hôn mê bất tỉnh.

Liêu Bảo Tùng Tư Mã Thanh Nguyên và những người xung quanh cứ tưởng rằng có Huỳnh Sơn nhất hổ ra tay cũng đã dư sức khống chế Nhạc Hạc, nào ngờ giao đấu chỉ vài ba chiêu Huỳnh Sơn nhất hổ đã bại trận, nên tất cả đều biến sắc mặt.

Sư Mã Thanh Nguyên hừ một tiếng, quyết định ra tay, liền bước tới vài bước, cười lạnh lùng:

- Nhạc Hạc, quả nhiên người cũng có chút bản lĩnh nhưng...

Nhạc Hạc không chờ hắn nói hết dùng chân đạp lên ngực của Huỳnh Sơn nhất hổ, sắc mặt đang hài hòa vui vẻ bỗng trở nên nghiêm túc:

- Đủ rồi, hôm nay đến đây chấm dứt.

Sư Mã Thanh Nguyên biến sắc:

- Người muốn gì?

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Bây giờ đã đến lúc phải trở về Ngũ lão hội để nói rõ tất cả sự thật !

Khuôn mặt của Tư Mã Thanh Nguyên liền lộ sát khí:

- Người muốn báo cáo với Ngũ lão hội rằng Huỳnh Sơn phái đã giết hại Ngũ lão ư ?

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy.

Tư Mã Thanh Nguyên cười:

- Cho dù bọn ta đã sát hại Ngũ lão, nhưng người nghĩ rằng có thể thoát thân à ?

Nhạc Hạc chỉ vào Huỳnh Sơn nhất hổ đang nằm dưới chân:

- Vị cao thủ này của quý phái sẽ dẫn ta xuống chân núi.

Tư Mã Thanh Nguyên đương nhiên hiểu rõ tiếng "dẫn" trong câu nói của hắn liền cười ha hả:

- ý kiến hay, nhưng còn phải hỏi mọi người ở đây có đồng ý hay không?

Nhạc Hạc:

- ý của phó Chưởng môn là đành hy sinh tánh mạng vị cao thủ này của quý phái?

Đột nhiên Tư Mã Thanh Nguyên cười lớn hơn nữa:

- Nếu hắn chết thì Cảnh cô nương cũng khó mà sống.

Nhạc Hạc mỉm cười:

- Cũng có lý, vậy thì tại sao chúng ta không bàn bạc với nhau để trao đổi...

Tiếng cười của Tư Mã Thanh Nguyên đột nhiên ngưng lại, trầm giọng:

- Không có gì để bàn cả.

Nhạc Hạc:

- Một đổi một, đôi bên đều không thiệt thòi, người nghĩ kỹ xem !

Tư Mã Thanh Nguyên:

- Người đang nằm mơ.

Dứt lời tiếp tục bước tới.

Đột nhiên Liêu Bảo Tùng lên tiếng:

- Phó Chưởng môn khoan đã ?

Tư Mã Thanh Nguyên liền ngừng bước quay đầu lại:

- Bẩm Chưởng môn, không thể thả tên tiểu tử này được.

Lúc này Liêu Bảo Tùng lại tỏ ra rất bình tĩnh, lắc tay:

- Không, người trở lại đây.

Tư Mã Thanh Nguyên không tiện cãi lại đành phải lui về.

Liêu Bảo Tùng quay sang Nhạc Hạc:

- Tiểu tử, ý của người là dùng Trương Mãnh để hoán đổi Cảnh Huệ Khanh?

Nhạc Hạc gật đầu:

- Đúng vậy!

Liêu Bảo Tùng:

- Được, lão phu bằng lòng. Nhưng lão phu muốn khuyên người một câu trước khi người báo cáo với Ngũ lão hội tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng.

Nhạc Hạc:

- Nếu Chưởng môn không thừa nhận quý phái có liên can đến cái chết của Ngũ lão, sao không mời Chu tổng tiêu đầu ra đây giải thích xem sao ?

Liêu Bảo Tùng không trả lời, quay lại nói với những môn hạ đang đứng quanh sân:

- Dẫn Cảnh Huệ Khanh ra đây !

Liền có người quay lưng bước đi.

Không bao lâu Cảnh Huệ Khanh đã được dẫn đến, toàn thân nàng đã bị cột chặt, chỉ chừa lại đôi chân để đi.

Liêu Bảo Tùng thấy người đã được dẫn đến, liền quay lại hỏi Nhạc Hạc:

- Đổi bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Để bọn ta xuống núi, sau đó sẽ phóng thích hẳn.

Nói xong cúi xuống ôm Huỳnh Sơn nhất hổ dậy.

Liêu Bảo Tùng nổi nóng:

- Vậy công bằng sao?

Nhạc Hạc:

- Nếu trao đổi ở đây e rằng bọn ta sẽ không thể xuống núi.

Liêu Bảo Tùng hừ một tiếng quay sang nói với Tư Mã Thanh Nguyên:

- Phó Chưởng môn, người dẫn Cảnh cô nương theo hẳn xuống núi.

Hình như Tư Mã Thanh Nguyên cảm thấy không ổn:

- Bẩm Chưởng môn...

Liêu Bảo Tùng khoát tay:

- Đừng nói nhiều nữa, cứ làm theo lời của lão phu !

Tư Mã Thanh Nguyên đành phải chấp tay thi lễ ra về tuân lệnh, sau đó bước đến cạnh Cảnh Huệ Khanh:

- Đi !

Nhạc Hạc ôm lấy Trương Mãnh đi phía trước, Tư Mã Thanh Nguyên áp giải Cảnh Huệ Khanh theo sau đồng loạt rời khỏi sơn trang.

Nhạc Hạc sợ gặp phải phục kích, tay trái ôm lấy Trương Mãnh, tay phải cầm kiếm gác trên cổ hắn, làm ra vẻ chuẩn bị giết người bất cứ lúc nào.

